

Qrotesk ~ A Qotik Epik

GE Graven tərəfindən

V Fəsil

Gardiens Abbey ~ Avqust, 1347

~Tunel məşəlləri çoxdan söndürülmüşdü, indi əyilmiş biri istisna olmaqla Lazarın qəribə katakomba mənzillərinin girişini işıqlandırarkən divar mötərizəsindən. İvan işıqlı havada iri bədəni ilə qarıya söykəndi, gözü məktuba baxırdı. Otağın içində Lazarus çarpayının kənarında oturub taxta qabdan yemək yeyirdi.

Lazarus dişləmələr arasında soruşdu: "Nə oxuyursan, rahib?"

— Ertəsi gün Rahib Salvitinoya göndərəcəyim bir məktub , — deyə İvan məktuba gözlərini zilləyərək cavab verdi .

"O kimdir?"

"Aşağı Şuranın rahibi — bir vaxtlar burada, Abbatlıqda yaşayırdı. Səndən əvvəl — sən doğulmamışdan əvvəl ."

"O indi haradadır?"

" İtaliyada — Kançello — digər Şura Monastırı."

"Niyə ona məktub yazırsan?"

"O, mənə borcludur. Və o, bizə kiçik bir məsələdə kömək edə bilər - İtaliyaya gedəndən sonra."

"İtaliya? Bəs Burqandiya necə olacaq?"

"İtaliya, ilk növbədə."

"Rahib Odino hələ də bizimlə gəlir, elə deyilmi?"

Rahib başını tərpədən təsdiqlədi: "Razılaşdı."

"Bu Rahib Salvitino sənə necə borcludur?"

İvan səhifədən qısaca gözlərini çəkdi: "Bəsdir, Lazarus, ye."

Lazarus bir dişləm də götürüb qısaca çeynədi və sonra İvana tərəf döndü. "Sən yox ikən bir kişinin bura gətirildiyini və kameralardan birinin içərisinə salındığını gördüm. Rahib, o nə etdi?"

"Məhbus bidətçilikdə ittiham olunmalıdır. O, səhər tezdən aparılacaq."

"O nə edib?"

"O, sənə maraqlanmır, Lazarus, ye. Gecdir."

Lazar məktuba aludə olmuş İvana bir nəzər saldı. Qabından bir az ət və çörək götürdü, yatağının altına atdı və yeməyə davam etdi.

"Bəlkə də acdır", - deyərək Lazar təklif etdi.

İvan boğazını təmizlədi, məktubu yenidən qatlayıb jiletinin altına qoydu. "Yeməyini bitir, oğlum. Sənin onun yanında olmağını istəmirəm. Məni də götürürsən?"

— Edirəm, rahib. — İvan qaba baxdı və Lazarus son çörəyi maskasının ağzının altına qoyana qədər hər tikəni izlədi. İvan məmnun bir təbəssümlə boş qabını götürdü. Lazarus çarpayı yorğanlarının altına qaçdı.

İvan onu içəri çəkdi. "Dualarınız?"

"Etdim, rahib. Və mən məhbus üçün dua etdim."

"Əla. Onda səhər görüşərik. Rahat yat."

"Axşamınız xeyir, rahib."

İvan qapı fənərini divardan çıxarıb katakombalardan çıxışa otaqdan fasiləsiz addımlarla çıxdı .

Lazarus, İvanın fənəri dəhlizdən yuxarı qalxdıqca qapısının cizgilərinin qaraldığını gördü . Sonra İvan katakombanın pilləkənindən qalxarkən səndəllərin daşa dəyməsini dinlədi . Nəhayət, Lazarus uzaqdan gələn qapının cingiltisinə dik qalxdı. İndi, valideyn təlimatından daha çox maraqla idarə olunaraq , yatağının altından yeməyi götürdü, parçaya bükdü və dəhlizdə ayaqlarının ucunda yeridi. Sol tərəfində Benion Tuneli və sağında qısa bir dəhliz olan tunellərin kəsişməsinə çatdıqdan sonra, kameraların qısa bir keçidinə girmək üçün sağa döndü. Divarların hər tərəfində altı kamera qapısı var idi - üçü qarşı-qarşıya. Ölülərin yerləşdiyi kriptolar əvəzinə, bu kameralarda diriləri həbs etmək üçün kilidli qapılarla təchiz olunmuş kameralar var idi. Qapılardakı dar pəncərələrə sürüşən dəmir lövhələr taxılmışdı.

Lazar sağdakı son kameraya yaxınlaşdı. Pəncərə lövhəsini açdı; mızıldanan duaların səsi kəsildi.

"Salam, cənab. Yemək gətirirəm. Mən Lazaram. İstəsəniz, sizinlə danışacağam."

Hüceyrə samanının səsi xışıldadı və bir səs gəldi: "Salam Lazarus. Rəbb Məsihin, yəni İsanın adı uca olsun".

Lazar yeməyi pəncərədən keçirib dedi: "Xoşbəxtdir. Yeməyi götür, ağa".

Məhbus onu götürərkən Lazar onun üzünə bir nəzər saldı. O, açıq rəngli saçları, qəhvəyi gözləri və incə üz cizgiləri ilə seçilən nazik saqqalı olan gənc bir kişi idi. "Çox minnətdaram", - deyə məhbus cavab verdi. O, qapıya söykəndi, Lazar da eyni şeyi etdi və aralarında cəmi iki düym palıd taxta qoydu.

Lazar qapını açdı. "Niyə buradasan?"

Məhbus dodaqları dolu halda cavab verdi: "Bidətçilikdə ittiham olunuram. Mən inkvizisiya qarşısında dayanmalıyam".

"Nə etdin?"

"Mən İsa Məsihin yaşadığı kimi yaşayıram."

"Bəs onda bu necə bidətdir?"

Məhbus yeməyini udulub izah etdi: "Bir yepiskop çoxlu əsgəri ilə kəndimizə gəldi və hamını bir yerə topladı. O, adlarımızı və peşələrimizi öz əlyazmalarına yazdı. kilsəyə verəcəyimiz onda bir hissənin ölçüsünü müəyyən etmək üçün hesab kitabları. Kənddə bir çoxları Tövbə Qardaşları, Müqəddəs Fransisk Üçüncü Ordeni idik, biz imtina etdik. "Səhv idi."

"Ondalıq ödəmək səhvdirmi?" Lazarus soruşdu.

"İsa həyatını mükəmməl həvari yoxsulluğunda yaşadı. Bütün Allahın bəndələri Məsih kimi yaşamaladırlar. Yazılıb: "Dəvənin iynə gözündən keçməsi varlı bir insanın Allahın Padşahlığına girməsindən daha asandır. İnsan pulu və ticarəti olmayanda kasıb olur."

lakin o, hələ də Məsihdə varlı ola və Ona onda bir hissə təqdim edə bilər.

"Necə yəni?"

"Tarlaların onda birini toxunulmaz saxlayın. Heyvanların onda birini sərbəst qoyun. Meyvələrin onda birini dərmədən saxlayın; yeməyinizin onda birini ac adama verin. Onda bir ianədir, təyin olunmuş Allah üçün ayrılmış bir şey. Məbədlərdə heç bir şeyin onda birini toplamaq yeri yoxdur - onlar yalnız ibadət üçündür."

"Bununla belə, Kilsə kasıblara kömək edir, elə deyilmi?"

"Əgər Kilsə Allah üçün nəzərdə tutulmuş onda bir hissəni toplayıb, niyyətindən asılı olmayaraq istifadə edərsə, ianə Allaha deyil, Kilsəyədir. Bunlar Luka və Matta İncillərindəki sözlərdir."

"Sözləri bilirəm, cənab. Bu sözləri yepiskopa və əsgərlərə göstərdinizmi?"

"Onlar onları tanıyırlar."

"Niyə onlara işləməli olduğunuzu demədiniz - və onlar gedəndə hamınız qaça bilərdiniz?"

"İsa qaçdı?"

Lazarus başını qaşdı və daşları axtardı, sonra isə diqqətini ona yönəltdi.

qapı. "Onda bəlkə onlara deyə bilərsiniz ki, İsa ilə eyni peşəni seçəcəksiniz. Onlara deyin ki, sizin peşəniz kasıb kütlələrə Allah haqqında öyrətməkdir. Onlara təlimlərinizin onda birini verin, elə deyilmi?"

Məhbub qəhqəhə çəkdi. Lazar çəşqin it kimi başını yana əydi. "Bu o qədər də asan deyil, Lazar. Tanrı qarşısında and içməliyəm. İnkvizisiya məni məhkum edəcək suallar hazırlayıb. And içib yalan danışa bilmərəm. Artıq məhkum olunmuşam - yandırılacağam."

"Yandı? Kilsə insanları yandırır?"

"Yüzlərlə; yandığı vaxtdan bəri."

"Kilsə? Amma Kilsə Tanrıdandır. Niyə insanları yandırmalıdır?"

"Bir çox səbəb. Əsasən, onda bir pay ödəməmək və ya başqa bir inanca sadiq qalmaq üçün."

Nəhayət, Lazarus cavab verdi: "Onda yalan haqqında Müqəddəs Mattanın sözləri deyir: Bütün günahlar və küfr insanlara bağışlanacaq, amma Ruha küfr onlara bağışlanmayacaq."

"Yalan danışmayacaqsan. Bu sözləri xatırlamırsanmı, Lazar?"

Lazarus başladı: "Mən onları tanıyıram, cənab. Amma səni yandırsalar..."

"İsanın etmədiyi kimi, mən də and içməyəcəyəm. Məni haqsız yerə mühakimə edənlərdən qaçmayacağam. Özümü xilas etmək üçün onlara yalan danışmayacağam."

"Cənab; əgər səni yandırsalar..."

"İsa nə yalan danışdı, nə də sınağa çəkdi. Lazar, məni Rəbbin adından sınağa çəkmə."

"Cənab, sizdən bir şey soruşa bilərəmmi?"

"Bəli, Lazarus."

"Səni yandıracaqlarını bilirsənsə, niyə məndən bu qapını açmağımı istəmədin?"

"Mən artıq azadam. Bu qapı, açıq və ya bağlı olmasından asılı olmayaraq, azadlığı yarada bilməz. Azadlıq içində."

"Qaçmaq üçün bu qapını açmağa icazə verə bilərsinizmi?"

"Əlbəttə, yox. Yenə məni sınağa çəkirsən, Lazar?"

"Bilmirəm, cənab. Yalnız niyə özünü xilas etmək istəmədiyinizi başa düşürəm."

"İman, Lazar. Mən artıq yalnız imanla xilas olmuşam."

"Və dediyiniz kimi səni yandıracaqlar?"

"Onlar edəcəklər."

"Əgər bu həqiqətdirsə, cənab, bəs niyə mən belə şeylər haqqında oxumamışam?"

"Bəlkə də onlar haqqında oxumaq üçün yerin yoxdur. Amma yenə də savadlısan. Sən ruhani oğlansan?"

"Mənəm."

"Ah! Bax, budur. Kişilər atları yüyənleyib mal-qaranı otardıqları kimi, sən də atsan, inəksən. Oğullar atalarına, ruhani oğlanlar isə xidmət etdikləri rahibə çevrilirlər. Bir nəsil növbəti nəslin övladıdır."

Lazar sözlərdəki hikməti düşünərək başını aşağı saldı və yenidən qapıya tərəf döndü: "Adın nədir, cənab; kimin üçün dua etdiyimi bilim?"

"Mən Məsihdə kasıb bir insanam. Mənim üçün dua edin." Saman qarışdı. "Səxavətinizə və yoldaşlığınıza görə sizə təşəkkür edirəm. İndi öz dualarımı oxumalıyam. Rəbb Məsih İsanın adı mübarəkdir və Olivili Müqəddəs Peter Yəhyanın vəsiyyəti mübarəkdir. Onların adları mübarəkdir," məhbus qapıdan sürünərək uzaqlaşaraq intonasiya etdi. "Axsamınız xeyir, Lazar."

Lazar onun ardınca səsləndi: "Məsihdəki yazıq adam?"

Sükut.

"Məsihdəki yazıq adam?" Lazar yenidən qışqırdı. Lakin məhbus özünü daha çox qurban vermədi.

Beləliklə, Lazarus kameradan çıxıb uzaqlaşdı. Lakin otağına gedərkən, dəhlizdən çıxan kimi, əsas səkiyə bitişik və çıxdığı dəhlizin düz qarşısında yerləşən tuneldən xırıltılı bir səs gəldi. Səs, taxta parçaları kimi, Benion Tunelinin dərinliyindən - daha qədim olanından - əks-səda verdi.

çoxsaylı yeraltı arteriyalar. Lazarusun xatırladığı müddətcə — daş üzərində qoyulmuş bir qanun kimi — bir qayda var idi: o, Benion istisna olmaqla, katakombaların bütün tunellərində gəzə bilərdi. İvan ona mülayim yağışdan sonra belə sızmaq üçün kifayət qədər boş şəkildə asılı qalan təhlükəli dam daşlarının altına girməyi qadağan etdi. Bundan əlavə, Benion yalnız möhürlənmiş kript qapılarının olduğu ölü bir yan keçid olduğundan Əsrlər boyu paslanmış əridilmiş qifillər, ora girməyə cəsarət etməmişdi. Lakin İvan, sadıq valideynlərin etdiyi kimi - etibar edərək və görməzdən gələrək - Lazarın müstəqillik hissini lazımınca qiymətləndirməmişdi.

Lazarus Benion çayının girişinin qarşısında dayanıb içi boşluqlarından əks-səda verən suyun damcılmasını dinlədi. Yenə də o, səs-küyü eşitdi, çünki bu, ağır bir şeyin ağırlığı altında özünü gərginləşdirən taxtaların partlama səsinə bənzəyirdi.

Maraq onu sancdı — sınaq onu apardı — müstəqillik onu qovdu. Beləliklə, o, nəfəs aldı, ətrafa baxdı və Benion Tuneli ilə aşağı düşdü. O, çoxsaylı kriptovalyuta qapılarının yanından keçərək onlara sadəcə bir baxış atdı. Nəhayət, dəhlizin sonuna çatdı və qarışıqlığın kökünü kəşf etdi - sonuncu kriptovalyuta qapısı bayıra əyilmiş, uzunluğu boyunca kəsilmiş qırıntılar xətti ilə zədələnmişdi. Şaquli taxtalar.

Taxta qapını daş çərçivəsindən ayıran bir boşluq var idi və dəmir qıfıl sınıq idi. Gözlərini bərəldərək qapı ilə çərçivənin arasına baxdı və böyük bir binanın sağ divarına yonulmuş düzbucaqlı boşluqlar sırası - dörd hündürlükdə məzar - gördü. İçəridə yaxınlıqdakı bir masa onları görə bilmirdi. Arxa divara paslanmış dəmir çarmıx asılmışdı, amma onun yalnız yarısı görünürdü - tutqun otağın daha az hissəsi.

O, məzardan süzülən əsrlər boyu davam edən qarışıq qoxuları ayırd etmək üçün dəliyin qoxusunu hiss etdi : çürümüş parça qoxusu, təbaşir sümüklərinin qoxusu, köhnə göbələklərin kifli fetoru və nəm daşın şirinliyi. Maraqdan tamamilə təsirlənən Lazarus barmaqlarını çatlağa soxub çəkdi. Qapını genişləndirərkən döşəməni qaşdı . Yeni taxta parçaları qırıldı — qırıldı — hətta ...

“Partla!” Qapı dərhal partladı, taxta parçaları qarşı divara düşdü . Qapının üstündəki tağ daşları uçdu, çünki məhəllə daşı bütün dayaqlarını itirdi. Daha da yüksəkdə, divarın böyük bir hissəsi və bitişik dam ətrafına uçqun kimi bir şeyə yol verdi. Uğultulu bir kaosun ortasında, o, terminal divarının uzaq küncünə düşdü, çünki onun hörgüsünün bir hissəsi yerə çırpıldı.

Sükut geri döndü, daş döşəmələrə çırpılan su axınlarının səsi yox idi. Toz və zibil sakitləşəndə Lazar çirkli, lakin zərərsiz şəkildə ayağa qalxdı. Başlığının altına itə bənzer bir cüt qulaq taxdı və səs axtardı. Yağan su səsi nəriti kimi idi - çökən çınqılların sürüşməsi dərin bir dərəyə çırpılan qayalar kimi idi - siçovulların ayaqlarının yumşaq qaçışı gurultulu dırnaqlar kimi idi. Lakin Lazarın diqqəti Benion Tunelinin girişində qaldı. O, nə katakomba qapısının cırıltısını, nə də daş pilləkənlərdə rahib sandaletlərinin çalınmasını eşitdi - sadəcə kameraların keçidində saman içində gəzərkən uzaqdakı məhbusun səsi idi.

Lazar ətrafındakı dağıntıları araşdırdı. Tunelin terminal divarı əsasən dayanırdı. Yara almadan, daşların yanına çırpıldığı kiçik bir çuxurdan başqa heç bir şey qalmamışdı — divarın zədələnmiş hissəsi indi dibsiz bir çuxur kimi görünürdü. Artıq dəlikdən üç əsrlik köhnəlmiş kifli bir meh əsirdi. Sonra o, başa düşdü ki,

Ölü Benion Tunelinin guya sonu kimi görünən şey, sadəcə, uçmaqda olan saxta divar idi — açıq-aydın görünürdü ki, keçid irəli uzanırdı.

Lazarus dəlikdən baxdı, başlığı küləkdən inildəyən dəliyin qarşısında yellənirdi. Birindən başqa, davam edən tunel hər cəhətdən açıq hissəni əks etdirirdi. Tunelin divarları boyunca kriptovalyutalar düzülə də, heç bir boşluqda qapılar açılmadığı üçün keçidin tam tamamlanmamış tərk edilmiş kimi görünə bilərdi. Boşalmış daşların arasına girib içəri girdi.

Görünür, kriptələrdə heç vaxt qalıqlar olmayıb. Birincisində də, ikincisində də yox idi — cəsədlər həmişə alt daşların altında əsrlər boyu belə silə bilməyən pas rəngli patina ilə ləkələnmişdi. O, çoxsaylı kriptələrin yanından keçərək tuneldən aşağı enməyə davam etdi. boş və yarımçıq qalmış kriptələr.

Kriptələrdəki hava təmiz qalsa da, o, dəhlizdən daha da aşağı endikcə hava ölümü etiraf edirdi və qədim qalıqların ləkələnməsi ilə daha da güclənirdi. Lazar daha dərinə getdi. Tunelin sonunda o, sonuncu sərdabənin girişinin digərlərindən fərqli olduğunu gördü, çünki orada qısa və cırıq bir qapı var idi, lakin dağılmış daş divarın qalıqları ilə möhürlənmişdi - sanki indi açıq qalan qapının bütün əlamətlərini gizlətmək üçün yeni bir daş divar tikilmişdi. Çatlamış qapı lövhələrinin arxasından çürümə qoxusu gəlirdi. O, boş daşları çıxardı, hörümçək torunun pərdələrini cırdı, çuxurlu və qurd kimi köhnəlmiş qırılmış taxtaları itələdi və içəri girdi. Bir zərrə işıq belə parlamadı, amma qısa cırıq qapının səpələnmiş qalıqlarının arxasındakı o pozulmamış və ölümcül səssiz qaranlıqda Lazarın ac göz bəbəkləri qeyri-adi dərəcədə genişləndi. Mükəmməl bir gecə yırtıcısının kürələri kimi, onlar qaranlığın pulcuqlarını soyub hər şeyi gördülər.

Sirr sanki bir vaxtlar yaşayış yeri kimi istifadə edilmiş kimi görünürdü, lakin qoxusu açıq-aydın məzar qoxusu verirdi. Sınıq saxsı qablar, çürümüş parçalar və tozlu əsərlər ətrafa səpələnmişdi. Lazar divarın girintilərini axtardı və rahib bükülmüş qalıqlar tapmadı. Əksinə, açıq məzarlar qəribə bir əşyanın qalıqlarını saxlayan saxlama rəfləri kimi xidmət edirdi. Havada başqa bir qoxu - mürəkkəbin zəif kəskinliyi var idi. Lazarus otağı keçib bir vaxtlar masa kimi istifadə edilən dar bir masa və skamyanın üstündə dayandı. Üstü cızıqlar, mum və mürəkkəb ləkələri ilə ləkələnmişdi. Üzərində qabıqlı və boş bir mürəkkəb qabı var idi. Masanın səthinə daha çox baxdıqca onun diqqətini qəribə bir şey cəlb etdi. Başını diqqətlə əyərək diqqətlə araşdırdı. Nə mürəkkəbqabı, nə də ləkələr fərqi göstərmədi; lakin diqqətini cəlb edən hər şey qaranlıq idi, lakin mövcudluğuna əmin idi. Burnunu masadan bir neçə santimetr aşağı saldı və qoxusunu hiss etdi. Yenə də heç nə üzə çıxmadı.

Sonra geri çəkildi, özünü masanın üstünə qoydu və o, orada uzanmışdı. Lazarus bir təbəqə toz sildi. Hisslərini narahat edən hər hansı bir maraq yalnız gözləri ilə görünürdü. Toz və zibil təmizləndi, qalan masanın cızıqları formalaşdı və o, heç bir şey tapmadı. təsadüfi oymalar deyil, nizamlı simvollar idi. Onlar heroqlif şəkillər deyildi — özlərini daha aydın şəkildə həndəsi fiqurların davam edən sıraları kimi təqdim edirdilər. Onların mövqeyi və aralığı tələffüzü və mənasını Lazarın dilinə daxil edirdi. göz. Tanınan naxışda dairələr və xətlər hərfləri — sözləri — cümlələri — əmələ gətirirdi və nəhayət aydın və başa düşülən məna axınlarına çevrilirdi. Lakin yazılar nə fransız, nə də latın dilində idi, lakin o vaxtdan bəri qələm və perqament dünyasına məlum olmayan qəribə bir dil idi. Əslində, heç kim mesajı masanın üstünə yazma bilməzdi, çünki onun dili yer üzündə heç vaxt doğulmamışdı. Lazarus çətinliklə sözləri tələffüz etdi və onların mənasını anladı:

Bu gün qardaşıma hədiyyə verirəm.

Bu kriptovalyutada mənim bütün sözlərim var.

Kripto küncündə,

Dörd daş hündürlüyündədir -

dördüncü daş boşdur.

Lazar sərdabənin küncünə baxdı — döşəmənin daşlarından düz dörd divar daşı hündürdə idi — köhnəlmiş daşın kənarını dar bir boşluq əhatə edən itkin məhluldan ibarət bir boşluq əhatə edirdi. Daşı divardan çıxardı və qədim hörümçək torunun qalan boşluğundan qalın bir rulon saralmış səhifə çıxardı. Onları masanın üstünə açdı. Ən yuxarı səhifədə bir məktub var idi və orada deyilirdi:

Sənin üçün, qardaşım -

Rəbbimizin min altmış dördüncü ilində, sentyabrın iyirmi səkkizinci günündə, mən bununla çoxlu yarpaqların sonuncusunu yazıram. Ürəyim ağır olsun, çünki tezliklə... Ölümün vəziyyətini bilirəm. Onun qoxusu məni yandırır. Məhv olduğum zaman, Allahın bu qədər kədər və pisliyin Onun altında hökm sürməsinə icazə verən hissəsinə heyran olmağa məcburam. Bunu anlama bilmirəm - bütün gözlərimlə heç vaxt başa düşə bilməyəcəyəm. İmanım uçub. Alov sinəmdə boğulub və mən Özünü gözləyən Ölümdən başqa bir şey deyiləm.

Sizi Şura barədə xəbərdar etməliyəm. Şuranın vəsiyyəti ilə mənə pakt təklif edildi. İndiyə qədər,

Razılaşma belə idi ki , tərcüməm vasitəsilə onlar üçün Qarı Daşının dilini oxuyacağam . Öz növbəsində, onlar da mənim azadlığımı - Abbaye des Gardiens-dən əbədi olaraq qaçmaq azadlığımı təmin edəcəklər . Razılaşmaqdan başqa çarəm qalmadı.

Mən parçaları tərcümə edərkən iki tam mövsüm keçdi və onlar tək-tək mənə öz otağında gətirdilər. Bütün illərimdən qısa müddətdə mən Allah adamı kimi tam məmnuniyyətlə yaşadım. Artıq həbsim məni bir yük kimi çəkmirdi, çünki Şura otağımı sanki bir Padşah olmaq istəyirmiş kimi bəzəyirdi. Hər şey mənə verildi, zəncirlərim boşaldıldıqdan və ya papa mühafizəçilərinin qovulmasından və qarımın ağzında əbədi olaraq dayanan boğucu məşəl tüstülərindən başqa.

Azadlığımdan başqa heç nəyə ehtiyacım yox idi və yuxunu qollarıma dolanmış soyuq zəncirlər qədər gerçək hesab edirdim. Lakin ikinci mövsümün ortalarına yaxın sarsılmaz bir kədərə düşdüm. Hətta yuxunu qovmaq üçün belə. Darvaza Daşının dilindən onun məqsədini öyrəndim. Bu, məni o qədər narahat etdi ki, dua etməyi dayandırdım. İmanım, Qorxuram ki, əbədi olaraq itib. Ölümdən başqa bir şey istəmirəm. Allahın planına görə, Onun üsullarını heç vaxt toplamayacağam, amma həmişə Onda öz yerimi biləcəyəm.

O vaxtdan etibarən köçürmələri dayandırdım və bununla da Şuranı qəzəbləndirdim. Buna cavab olaraq Şura otağımdakı bütün mebelləri çıxardı və məni işə başlamazdan əvvəl çəkdiyim dəhşətli vəziyyətə qaytardı . Xəstələndim. Uzun bir fasilədən sonra, razılaşma çərçivəsində köçürmələri yalnız azadlıq vədini təkrarlayaraq **tamamlamağa razı oldum** .

O vaxtdan bəri işimi başa vurdum və üç mövsüm keçdi. Bir müddət həbsdə olduğumu soruşdum. Şura abbatı yalnız bu səbəbdən danışdı - **daha uzun müddət kahinlərə müşavirəmi təqdim etməyim üçün** . Təxminən bir mövsümdür ki, onlara baxmıram . O vaxtdan bəri başa düşdüm ki, artıq Şuraya xidmət etmirəm , qismən də mənzilimin pisləşməsi bunu sübut edir. Zamanla başa düşdüm ki, onlar məni bu əsarətdən azad etmək niyyətində deyildilər, hətta əvvəldən belə . Bunlar mənim son sözlərimdir, çünki mürəkkəbim indi də quruyur. Ən böyük təəccübümə səbəb olan odur ki, Şura abbatı bu səhər tezdən kamerama gəldi. O, mənə heç vaxt azad olmayacağımı **bildirdi** - xatırladığım kimi, bu, Şuranın s daşın yeri və sözləri barədə həddindən artıq çox məlumat. Bunun əvəzinə, Şura mənə günahlarımın bağışlanmasını, ağrısız bir yuxu iksirini və müqəddəs dəfn vədini təklif etdi.

Təəssüf ki, bu təklifi düşünmək üçün hələ bir günüm var, çünki o, sabah qayıdacaq . Yenə də günəşin qorxuları ilə üzləşməmək üçün iksirlə razılaşımaqdan başqa çarəm yoxdur . Qardaşım, bu sözləri, Qeytstounun bütün orijinal yazılarını oxuya bilən səni tərk edirəm. Qoy məndən daha yaxşı yaşayasan. Qoy həyatımdan dərs çıxarasan.

Doğrudan da, illər boyu yalnız şirin kədər xatirələri ilə sərbəst gəzə bilərəm. Mənə məxsus olmayan bir həyat yaşadım, mənim olmayan bu sərdabədə, amma tamamilə mənim olan bir anlıq xəyalımla - azadlığın özünün mənə verə biləcəyi hər şeydən daha şirin olan bir azadlıq xəyalı ilə.

Mən...

Ruhani Naramsin
—Şura Tərcüməçisi

Buzlu bir meh səhifələri silkələdi və çürümüş sümüklərin qoxusunu gətirdi. O, səhifələri masadan götürdü və qəbiristanlığı daha da araşdırdı. Uzaq divarda, ən aşağı girintidə , tamamilə gizli bir şeyin üzərinə örtülmüş bir parça uzanmışdı. O, yaxınlaşdı. Lazarus materialı tutanda, o, barmaqlarında hörümçək torundan toxunmuş bir çarşaf kimi parçalandı . Çürümüş parçanı ehtiyatla soyub açdı...

“Ah!” Qəfildən parçanı sanki dişləmiş kimi buraxdı. Nəfəsi kəsildi və Döşəməyə arxası üstə yıxıldı. Və üşütmə onu bürüdü; ürəyi titrədi. Yanan tikanlar bədənini bürüdü. Qarşısında amansızcasına zəncirlənmiş yetkin bir Qroteskin qalıqları - Naramsinin sümükləri uzanmışdı. O, çoxlu cəsəd görmüşdü, amma heç vaxt başqa bir Qroteski görməmişdi . Qalın dişlər başqa cür insan kəlləsinə ilişmişdi. Qanad sümükləri cəsədin altında uzanmışdı. Lazar özünə - özünün daha böyük bir versiyasına - çürümüş və zəncirlənmiş halda baxırdı!

Lazar tamamilə dəhşətə gəlmişdi — qışqırıq və daşlaşmış sükut arasında sıxışan o hər şeyi əhatə edən və qısamüddətli vəziyyət . Əgər o, çox sağ olmasaydı, ürəyi Ölümü sakitləşdirməyə çağırırdı.

O, ayağa sıçradı və Naramsinin tumarları ilə sərdabədən qaçdı. Benion Tuneline uçdu , saxta divarın dəliyindən keçdi və səpələnmiş daşların arasına sıçradı. Bir anda o, yenidən öz otağının ləkəsiz və tanış divarlarının içinə qayıtdı,

Yataq örtüyünün altında gizlənirdi. Davam edən sükut içində ürəyi ağılı ilə sürətlə döyünürdü. O, tələsik kitabları döşəyinin qatlarının arasına qoydu, başlıq bağlarını yoxladı və özünü çarpayının dərinliyinə basdırdı. Özünü çirkli, murdar hiss edirdi. Məsum xəyallar arzulayırdı - öz zəncirlənmiş qalıqlarının dəhşətli görüntüsündən başqa hər şey. Heç vaxt özünü bu qədər tənha, bu qədər təhdid olunmuş, hətta ölümcül qorxulu hiss etməmişdi.

Ürəyinin döyüntüsü və zehninin əzabı birlikdə onu dolaşmaq bir kabusa saldı - qorxu qədər deyil, həddindən artıq gərgin bir zehni vəziyyətin azalması. Həmin yuxuda o, çılpaq özünü əyri pilləkənlərdən yuxarı qalxaraq daha yüksək katakombaya giriş qapısına doğru qaçarkən gördü. O, azadlığa doğru qaçdı - özünü tunellərdən - çökən ölüm divarlarından qurtarmaq istəyirdi. Ürəyinin hər döyüntüsü daha bir pillə yüksəlirdi, amma nə qədər sürətli dırmaşsa, giriş ondan qaçdı - uzaqdan görünürdü. Pilləkənlər pilləkənlərin ardınca gəlirdi - və bəlkə də daha çox pilləkənlər.

Hətta göylərə qalxmaq üçün kifayət qədər çox idi. Və sürünən gecə boyunca, nə qədər əbədi görünməyə də, dəhşətli yuxu dəfələrlə təkrarlanaırdı — Tüp- tüp-tüp-tüp! Tüp-tüp-tüp-tüp!

~*~

İlk işığın qırmızı parıltısı Qardiens Abbeyinə yayıldı. Lakin rahiblər və zadəganlar otaqlara məhkum edilmiş və səhər ibadətləri kənara qoyulmuşdu, qaranlıq Abbey ərazisi Naramsinin kriptosu qədər cansız idi. Buna baxmayaraq, əksər yataqxana otaqlarında bir keşiş diz çökdü taxta çarpayısının ayağına söykənərək ağrısız çevrilmə üçün dua edirdi. Digərlərində isə dar pəncərələrin daş çərçivələrində səbirsizlik kölgələri sürüşərək həyətin həyətinə maraqlı baxışlar zilləyirdi. Narahatlıq və gərginlik havası hökm sürürdü.

Rahib İvan kamerasının pəncərəsinə söykənərək, qapının üstündən keçən xəyalət paltarlarına baxırdı həyətin. Səhər çağı günəşin bir parıltısını gördü və barmaqlarını pəncərə çərçivəsinə soxdu. Aşağıda, Abbot Voniq üç güclü keşişi hamama apararkən ritual başladı .

İçəri girən Abbot rahiblərinə dedi: "Siz... qapını bağlayın və yerinizi tutun". pəncərə. İkiniz ... əşyanı gətirin. Və dişlərinə diqqət edin!" Abbat şərq divarına ən yaxın daşlı masaya tərəf addımladı. Dayağın üstü kömür kimi qaralmışdı və əvvəlki bir çox yanğınlardan gözə çarpırdı. İki rahib birlikdə hamamın qaranlıq hissəsində yoxa çıxdı, üçüncüsü isə abbatın ətrafından keçərək səhərə baxan bağlı pəncərə lövhələri arasındakı şaquli çatdan baxdı.

Qarışqaların səsi, inilti və fit səsləri hamamın arxasındakı bir mübarizədən xəbər verirdi. "Diqqətli ol!" Voniq qışqırdı. Xalatinin üstündən kiçik bir kolba çıxarıb masanın üzərinə səpdi. Dua edərək mızıldandı.

İki cəsur rahib Qrotesklə geri qayıtdılar və qadın onlara qarşı mübarizə apararkən onu irəli apardılar. Pəncərənin yanındakı keşiş qışqırdı: "Günəş divarı təmizləyir, Abbot!"

Vonig başını tərpedərək təsdiqlədi, amma sakitcə mızıldandı. Vonig rahibləri onu masaya sürüklədilər. onun əlyazmasından oxundu; "Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum; adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua in terra..."

Qrotesk qadın ayaqlarını masanın kənarına söykəyərək onu əsir alanlarla mübarizə aparırdı as she cry to them, "Baut! Eca am sha tular!"

Abbot cavab verdi və davam etdi, "-in terra sicut in Caelo. Panem nostrum cotidianum da nobis hodie..."

O, masadan uzaq duraraq rahiblərə fit çaldı. Keşişlər onun biləklərinə və topuqlarına dəri dayaqlar taxdılar. Onlar bağları dartdılar, onu tarazlığından çıxarıb masanın üstündən sürüdülər, qanadları isə üzünə dəydi. Rahiblər masanın hər iki tərəfində dayandılar, hər biri əllərini və ayaqlarını daş lövhəyə sancmış bir cüt qayış tutmuşdu. Mübarizə bitdi; o

özünü azad edə bilmirdi. Dizlərini büküb oturmuş halda, yalnız Abbota baxa bilirdi.

Voniqin gözü yazılan sözlərə zilləndi. "-et dimitte nobis debita nostra, sicut və nos..."

Qrotesk onun sözünü yumşaq, qızcasına yalvarışla kəsdi. "Shat na cawt... hmm? Cawt?"

Vonig diqqətini cəmlədi və qısaca yuxarı baxdı və zərif, lakin dəhşətli dərəcədə əzab çəkmiş bir üz gördü - hətta bir cüt gözəl mavi gözlərin içində parıldayan toplanan göz yaşlarını belə gördü. Və o, sanki ilk dəfə olaraq, onun bütün günlərində gördüyü hər hansı bir Qroteskdən daha insani göründüyünü aydın şəkildə gördü. Qanadlarından və qulaqlarından başqa, o, iki güclü və qaşqabaqlı keşişin bağları arasında ilişib qalmış kasıb və qorxmuş bir qızdan başqa bir şey deyildi.

Voniq narahat baxışlarını kənara çəkərək davam etdi: "—et nos dimittimus—" Voniq sözlərini boğdu. Boğazını təmizlədi, "—et nos dimittimus deboribus nostris—" Yenə də səsi eşidildi. O, nitqini qısa kəsdi, fırlandı və hamamın o biri tərəfindəki keşişə qışqırdı: "Lənətə gəlmiş pəncərəni aç! İndi et!"

İki rahib iplərinə söykəndi. Qadın onlara pıçıldadı. Digər keşiş taxta pərdələri tutdu, amma tərəddüd etdi. Voniq gözlərindən yaş axdığını görəndə üzünü turşudaraq Qroteskə baxdı.

"Bitdin, rahib!" Voniq onu danladı. Keşiş dərhal qapı pərdələrini açdı.

və günəş şüaları hamamı yuyurdu.

"Çığırtı!" Abbatlığın ərazisini bürüyən dəhşətli bir qışqırıq. Hamamın pəncərəsindən kül buludu qaynadı .

Hamamın qapısı açıldı və öskürək Voniq tüstü dolu girişdən tələsik çıxdı, gözlərini ovuşduraraq kabinetinə tələsdi. Bir müddət sonra qalan rahiblər binadan çıxdılar. Aralarında başqa bir Qrotesk heykəli - qanadlarını açmış başqa bir günəşdən öldürülmüş Eljonun - diz çökmüş vəziyyətdə donmuş duruşu və yuxarı baxmış üzü isə əzabın qranit ifadəsini göstərirdi.

Həyətin o biri tərəfində, ikinci mərtəbədəki yataqxana pəncərəsinin dar çərçivəsindən, əlini ağzına qoyub ağlayan, gümüşü saçlı hündür bir keşiş görünürdü. Yataqxananın damının yanında başqa bir dəstə göz rahiblərə və onların heykəllərinə baxırdı: həyətin gavalı ağacının başında işıqlı bir qarğanın muncuq kimi qara kürələri oturmuşdu. O , üç rahibin ən son Gardiens Qrotesk heykəlini - Mərkəzi İtaliyadakı Kansello monastırına çatdırılacaq son Gardiens "hədiyyəsi"ni kafedralın kandarının üstünə qoymaq üçün aparmasını ehtiramla izləyirdi.

~*~

İvan katakombanın girişindən keçdi. Pilləkənlərdən enəndə əlində yanan məşəl tutub əsəbiləşən Lazara rast gəldi.

İvan pilləkənlərdə dayandı. "Lazarus?"

"Rəhbər, sənə deməliyəm bir şey var. Bu, ötən gecə baş verdi."

"Nə olub?" İvan tələsik qalan pilləkənlərdən endi. "Nə olub?" Lazarusun və daşlı küncün ətrafından keçərək katakomba məşəllərinin artıq yandığını gördü. "Niyə bütün məşəlləri bu qədər tez, həm də mən gəlməmişdən əvvəl yandırmısan?"

"Bədbəxt hadisə baş verib, rahib."

"Məhbus?"

"Dam çöküb."

"Nə? Yaralanmısan?" İvan onun qolundan tutdu, onu çevirib sərt və kədərli bir gözətçi kimi təcili şəkildə yoxladı.

"Xeyr, rahib."

"Mənə göstər!" İvan Lazarın məşəlini götürdü və onun ardınca Benion Tunelinə girdi, sonuna qədər .

İvan məşəli yüksəkdə yellədi, daşların arasından keçdi və zədələnmiş yerləri yoxladı.

Sonra divardakı boşluğu gördü və yerində donub qaldı.

"Tunel davam edir?" Qaşlarını inamsızlıqla qaldıraraq Lazarusa tərəf döndü.

"Elədir, rahib."

İvan məşəlini dəliyin yanında tutmuşdu və onun alovu inildəyən küləkdə əyilmişdi.

"Burada qal", İvan çuxurdan dırmaşaraq dedi.

"Amma mən artıq..." Lazarus özünü tutdu.

İvan ona baxdı: "Burada olmusan?"

"Bəli, rahib, amma..."

"Onda, itaətsizliyinizi sonra müzakirə edəcəyik."

Lazarus başını aşağı saldı. İvan dəlikdən keçdikdən sonra ona baxdı. "Yaxşı, gəl"

sonra — çünki yolu bilirsən.

Lazar onun ardınca sıçradı.

İvan boş kriptlərin hər birini işıqlandırarkən, Lazarus onun arxasınca yaxınlaşdı. Lakin İvan son kriptə yaxınlaşanda oğlan geri yığıldı.

"Rahib, orada bir sümük var", - deyə Lazarus açıq qapıya işarə edərək etiraf etdi, girişi daşlarla dolu idi.

İvan içəri girdi, amma Lazarus dayandığı yerdə qaldı. Qulaqlarını başlığının altına dikdi. İvanın çürümüş parçanı açdığını eşitdi - İvanın nəfəs almağı dayandırdığını eşitdi - ardınca gələn sükutunu eşitdi və İvan sərdabədən çıxanda Lazarus fənər işığında onun üzünə baxdı. İvan solğun və üzü qaralmışdı, amma heç nə demədi. Sadəcə fikirli halda Lazarla onun arasındakı yerə baxırdı .

Lazar sükutu pozdu. "Rahib, o da mənim kimidir. Gördünmü? Və zəncir taxır."

İvan tələsik Lazarusun yanından keçdi. "Getməliyik. İndi!" Bir dəfə də olsun geri baxmadı.

"Rahib, o niyə oradadır?" deyə Lazar tələsik onun arxasınca düşərək soruşdu.

"Sənin yataqda qalacağını gözləyirdim. Gördüklərin barədə heç nə demə. Daha sual vermə."

Oğlan onun iti dilində qəzəbi hiss etdi.

"Bağışla, rahib." Lazarus İvanın sürətli və sabit addımlarına uyğunlaşmaq üçün addımlarını sürətləndirdi.

Tunelin yeni kəşf edilmiş hissəsindən çıxdıqdan sonra İvan Lazarusdan əvvəllər düşmüş daşlarla dəliyi bağlamaqda kömək istədi. Lazarus ona bir mala gətirdi və vedrələrə təzə məhlul və su doldurdu. Nəhayət, İvan başqa heç bir rahibin divarın saxta olduğundan şübhələnməyəcəyinə əmin olduqda , Lazarusa öz yerinə qayıtmasını əmr etdi və orada qalmasını əmr etdi.

İvan yaxşı bilirdi ki, Benion Tunelinin bərpası birinin qaldırılmasını da əhatə etməlidir yeni tapılmış saxta divara qarşı yeni divar. Əgər onun digər kahinləri bunu aşkar etsəydilər

Qrotesk qalıqları — tapıntılarından qaynaqlanan şayiə və hay-küy kaosunda — onda lazımsız diqqət birbaşa Lazarusun üzərinə düşə bilər . Katakombalardan çıxıb Abbatın ofisinə doğru addımlayarkən bərpa planları üzərində düşünərək, heç kimin bilməməsi lazım olduğunu düşündü . Axı Benion Tunelinin yaşı heç kimə sirr deyildi. O vaxtdan bəri, Abbat Voniqi onun sonda dağılacağı barədə xəbərdar etdi və qədim yetkinliyində bu an sadəcə zaman məsələsi idi.

~*~

Abbatlığın ərazisi rahiblər və tac qırılmış oğlanlarla dolu idi. Uzaqdan əsas darvaza zəngi çalındı. Nəhayət, xalatlı bir cəngavər həyətdən qaçdı. Lazar kimi - çuldan hazırlanmış ruh kimi - oğlanın üzündə gözləri kəsilmiş maska var idi. Başını tam bir başlıq örtmüşdü. Onu danlayan bir rahibin yanından uçdu. "Miqual!" Qaçış?

Oğlan yavaş-yavaş addımladı. Abbatlığın ən ucunda Rahib Qreytin qarşısında dayandı və təzim etdi. Keşiş onu gördü. "Miqual, üz maskan gözünün kənarında cırılıb." dəlik. Rahib İvandən onu tikməsinə və ya yenisini düzəltməsinə xahiş et.

"Rahib İvan artıq na-na-yeni maska tikir. Rahib, mən... danışırım?" Oğlanın anlaşılmaz sözləri cırılmış maskanın altında gizlənən ciddi bir ağız deformasiyasına işarə edirdi.

"Onda, burax."

"Əsgərlər qapıdadır ! Avignondan! Araba onlarla birlikdədir — içində bir keşiş! Qırmızı ra-ra- xalat," deyə kəkələyən kəkələdi.

"Başında nə var, oğlan?" Qreyt qəfildən çaşqınlıqla soruşdu.

" Qulaqlarının ətrafında ağ papaq var . Qucağında başqa biri böyükdür . Qırmızı papaq."

"Müqəddəs adına nə..." Qreyt oğlana göstəriş verdi. "Məni dinlə! Abbota xəbər ver ki, Avinyondan bir kardinal gəlir! İndi isə get!"

Qreyt onu danlayan kimi oğlan əyilib tez uzaqlaşdı. "Miqual! Qaç!" Kral qaçaraq küncdən qaçdı.

Qreyt giriş qapısına doğru irəlilədikcə zəng çalınmağa davam etdi. O, darvazanın qarşısında çiyinlərinə qədər qıvrım qara saçlı, nazik bıqlı və keçi saqqalı olan, yaşılımtıl gözlü hündür bir əsgər gördü. Sərt və döyüşdə möhkəmlənmiş üzünün yanağında ağır bir çapıq qırışdı. Qreyt barmaqlıqlarını açıb darvazanı genişləndirdi. Əsgər ətrafına dolanmazdan əvvəl yerə tüpürdü. Yoldan keçəndə soyuq bir baxış atdı və mızıldandı: "Ya daha böyük bir zəng, ya da daha böyük qulaqlar lazımdır".

Qreyt qaşqabağını çataraq Kapitan Bornun tüpürcəyinə baxdı . Sonra kardinal Blasinin faytondan düşdüyünü gördü . Blasi geniş kənarlı papağını şeytani gözlərinin üstünə qoyaraq Qreytə yaxınlaşdı. Qreyt gülümsədi, baş əydi və Blasinin uzanmış , zəif əlini öpdü.

Rahib danışarkən təzim etdi. "Cənablarım, Qardiens Abbey həqiqətən şərəflidir."

"Bəs sən kim ola bilərsən?"

Qreyt ayağa qalxdı. "Rahib Moris Qreyt, qonaqların qayğısına qalan və ziyarətlərə nəzarət edən həzrətləri."

"Yaxşı, onda, Rahib Qreyt. Məni Abbatın yanına apar." Rahib çevrildi, Blasi isə Kapitanla birlikdə yığılarkən onun ardınca getdi. Blasi isə dörd nəfərini onun ardınca getməyə dəvət etdi. O isə dedi: "Mənim iki yüz nəfərim, on dörd atım və altı təchizat arabam var. Onlara qulluq etməliyəm."

Qreyt dərhal bir keşiş oğlana onunla birlikdə getməsini təklif etdi. "Axırlara get və Rahib Festonoya de ki, qonaqlarımız var — birbaşa diqqətə ehtiyacı olan on dörd at." Oğlan qırılmış başını əyib yoxa çıxdı.

Qreyt Blasiyə müraciət etdi: "Bəlkə sən və adamların acdır? İstəsən, yeməxananı və mətbəxləri dərhal açma bilərik?"

"Elə et," Blasi hürüşdü.

Qreyt davam etdi: "Bəs sizin dəstəniniz bu gecə də qalacaqmı, Zati-aliləri?"

"Bir neçə gün."

Qreyt yerində dayandı. "Hörmətli cənablar, günlər ? Abbatlığımızda bu qədər kişi üçün ərzaq yoxdur!"

Blasi onu irəli çəkdi. "Təfərrüatları vaxtında müzakirə edəcəyik, rahib. Əvvəlcə Abbot."

Həyatın o biri tərəfində rahiblər və skirlər yürüşə baxırdılar - bütün qonaqlar əcnəbilər idi. Blasi onlara əhəmiyyət vermədi, amma Born hər kəsi diqqətlə izlədi. Gözləri ilə gördü. nəzakət yox idi — onlar hər yerə yığılıb ölçür, qiymətləndirirdilər. Dəstə bir binaya girdi və Born qapının yanında barmaqlarını çırpdı. Əsgərlərdən ikisi onun arxasından yığılıb qapının xaricində diqqətini cəmlədi. Qreyt Blasiyə dəhlizdən aşağı və Abbotun kabinetinə apardı. O, qapını yüngülcə döydü.

İçəridən sərt bir səs cavab verdi: "İçəri girin!" Born yenidən barmaqlarını çırpdı və əsgərləri də cavab verdi; onlar yanlara doğru hərəkət edərək qapının xaricində diqqətlərini cəmlədilər. Qreyt, Blasi və Born kabinetə girəndə Abbot Voniqi arxası onlara tərəf, kitab rəfinə baxarkən gördülər. Voniq yavaşca geri döndü, bütün diqqəti əllərindəki açıq kitaba yönəldi. Nəhayət, başını qaldıraraq kabinetində bir kardinalı görüb qəfildən təəccübləndi . Hörmətlə baş əydi. "Cənabı Hakimiyyəti."

"Abbot." Blasi eyni şəkildə cavab verdi.

Qreyt içəri girdi. "Abbot Voniq, Əlahəzrət Kardinal... hm..."

"Kardinal Masson", Blasi eyni təxəllüsdən istifadə edərək Qreytə girişdə kömək etdi

Apokrifə qeyri-qanuni giriş əldə edərkən "Masson"un.

Qreyt Blasiyə əl uzadaraq təqdimatını davam etdirdi: " Hörmətli Kardinal Masson, Abbatlığımızı ziyarət etmək üçün Avinyondan gəlmişdir."

"Vəssalam, Rahib Qreyt." Voniq onu buraxdı və kitabı rəfə qaytardı.

Qreyt baş əydi və getdi. "Təəssüf ki, mən pis xəbər gətirirəm - Müqəddəslərindən. Yuxarı Şura Kardinallarınız, Basiliste və Lean-in o vaxtdan bəri vəfat etdiyindən xəbəriniz varmı?"

"Son yazışmalardan öyrəndim", Voniq etiraf etdi. Born otağı araşdırdı.

Blasi xoş bir üz ifadəsi ilə dedi: "Amma bəzən ümitsizliyin qaranlığında bir ümid parıltısı görürük. Abbot, bunun işığında mən də yaxşı xəbər gətirirəm."

"Aa?" Voniq gülümsədi.

"Siz Apokrifin Yuxarı Şurasında xidmət etmək üçün təyin olunmusunuz . Şuraya sədaqətli xidmətiniz sizə Müqəddəslərin gözündə xeyli lütf qazandırır. O, sizi Avinyonda gözləyir."

Abbot gülümsədi. "Yuxarı Şura? Mən sadəcə yepiskopam. Yalnız Kardinallar Yuxarı Şura üzvü kimi xidmət edirlər."

Blasi söz tapmağa çalışdı, qəfildən özünü toparladı və dedi: "Olsun ki, siz və İtaliyadakı Aşağı Şura abbati indi Yuxarı Şuraya yüksəlmisiniz".

"Dominqus?"

"Həqiqətən də; Kansello abbati Dominqus. Müqəddəsləri hər ikinizi dərhal Papa Sarayına çağırır."

"Bəs Abbatlıq necə olacaq? Kim nəzarət edəcək..."

Blasi əlini yelləyərək və sakitləşdirici bir səsle onun sözünü kəsdi. " Müqəddəsləri nəyi qoruduğunun tam fərqi yoxdur. Mənim burada olmağımın əsas səbəbi budur. Həmçinin ağır müşayiətçilərin də səbəbi budur . Abbatlıq tamamilə təhlükəsizdir. Müqəddəsləri mənə uyğun bir əvəz təyin edənə qədər bu abbatlığın müvəqqəti abbati olmağı tapşırırdı . Həmçinin, müşayiət olunan başqa bir kardinal İtaliya Kansello monastırına gedir və müvafiq varislik tapılana qədər orada müvəqqəti abbat kimi xidmət edəcək."

Blasi əllərini kürəyinə atıb gülümsədi. "Abbot Voniq, Yuxarı Şuraya təyin olunmağınız münasibətilə sizi təbrik edirəm və əlavə edə bilərəm ki, Apokrifə illərlə sədaqətli xidmətiniz olduqca diqqətəlayiqdir."

Abbot Voniq bir şeyin səhv olduğunu hiss etdi. Kardinal Linin ölümündən əvvəl Kardinal ona məktub göndərirdi. Kardinal ona Papa Klementin hələ də Apokrif Şurasının arxasındakı mühafizə olunan məqsəddən - və ya onun iki monastırının rolundan - və ya Papanın rəsmi rəhbəri kimi gözlənilən vəzifələrindən xəbərsiz olduğunu söylədi.

Voniq Blasidən soruşdu: "Hörmətli Masson, çünki Yuxarı Şura olmayıb"

Həzrəti Kardinal Linin vəfatından bəri təyinatlar, Həzrəti Apokriflə bağlı məsələlərdən necə xəbərdar oldu?

Blasi etiraz etdi: "Onun Müqəddəsliyi o vaxtdan bəri Apokrif arxivlərinin qeydlərini yoxlayıb".

"Amma yanğın onun qeydlərini məhv etdi. Müqəddəsləri əvvəllər yandırılmış qeydləri necə yoxlaya bilərdi?"

"Bəlkə də hər şey yanmayıb; hazır cavabım yoxdur. Lakin, siz Müqəddəsliyini ziyarət etdikdən sonra bu cür təfərrüatlarla sorğulaya bilərsiniz."

Vonig gözlərini qıydı. "Zati-aliləri, əgər istəsəniz, Onun Müqəddəsliyinin təyinat əmrlərini görə bilərəmmi?"

"Bəli, edə bilərsiniz, Abbot." Blasi paltarının arasından bir məktub çıxardı.

Abbat məktubun mum möhürünü açdı və əmrləri oxudu — Papa Klementin imzaladığı əmrlər .

Voniq məktubu yenidən qatladı və mum möhürünün hər iki yarısını araşdırdı.

"Niyə orada Müqəddəslərin nişanları yoxdur?"

Blasi sənədi müdafiə edərək dedi: "Bildiyiniz kimi, Şuranın mahiyyəti gizlidir. Müqəddəsliyi iki Apokrif monastırını yalnız Kardinalların idarə edəcəyini israr edir. Sizi narahat edə biləcək hər hansı bir problemlə Ona müraciət etməlisiniz. Və O, sizi dərhal gözləyir .

Voniq Borna baxdı. Yaşıl gözlər ona zilləndi. Voniq sinəsi büzülərək Blasiyə etiraz etdi: "Mən Yuxarı Şura üzvü kimi xidmət edə bilmərəm. Mən qocalmışam və yorğunam; günlərim sayılıdır".

"Onda vəziyyətinizi Müqəddəslərə bildirməlisiniz, Abbot. Mən sadəcə onun çağırışını çatdırıram."

"Mən xidmət edə bilmərəm..."

Blasi sözünü kəsdi. "Avinyondakı Şato Mallow sizi gözləyir. Bu, sizin yeni yaşayış yeriniz olacaq. Əşyalarınızı götürmək üçün sabaha qədər vaxtınız var. Kapitan şəxsi əşyalarınızın düzgün şəkildə saxlanmasına nəzarət edəcək. Və siz yerli rahiblərlə görüş təyin edə və onlara xoş xəbərlərinizi çatdırma və məni yeni abbat kimi təqdim edə bilərsiniz."

"Edərəm, Zati-aliləri."

"Abbot, mənə, siz Onun Müqəddəsliyinin qərarından razı deyilsiniz."

Voniq məyusluğunu ifadə etdi: "İnsan illərimdə tez-tez ölümü düşünür. Katakombalarda bir kriptim var - qorxuram ki, ondan heç vaxt istifadə etməyəcəyəm."

"Ölümünün təfərrüatlarını müəyyənləşdirmək olar, abbat. Əvvəlcə Müqəddəslərə məlumat verməlisən . Sən abbat kimi qaldığın müddətdə mən qonaq otağında qalacağam. Sən buna nəzarət edəcəksən." keşikçilərə və atlara qulluq edilirmi?

"Edərəm. Bəlkə sənə..."

Blasi onu qısaca kəsdi: "Mən öz yolumu tapacağam, Abbot."

"Həqiqətən də, Əlahəzrətləri." Blasi özünü və Bornu kabinetdən çıxararkən Voniq baş əydi . Voniq pəncərəyə tərəf döndü və boş-boşuna baxdı, saxta məktub zəif əlində titrəyirdi . O, İvani və o şikəst Lazarus oğlanı düşündü; sifariş etdiyi, qazdığı və özü üçün ayırdığı sərdabənin üzərində düşündü ; və çox güman ki, dəfn qalıqlarının uzun müddət xidmət etdiyi sevimli Abbeyə heç vaxt qayıtmayacağını anladı.

Voniq özünü ofisinin içərisinə kilidlədi. Blasi ərazi və qurğularla tanış oldu. Kapitan Born abbatlığı qoşunlarla gəzdirdi, əsas mövqelər hesab etdiyi yerlərdə mühafizəçilər yerləşdirdi. Axşam düşənə qədər kapitan abbatlığı görünənə, keçilməz bir qalaya çevirdi - girmək və çıxmaq mümkün deyil ; və hər küncdə ayıq bir əsgər var idi .

Növbəti səhər, ibadətlərdən dərhal sonra Abbot Vonig narahat rahiblərini sakitləşdirərək, onlara Avignona təyin olunduğunu bildirdi. Günorta saatlarında o, arabaya mindi və əsgərlər onu müşayiət etdilər. Blasi qəsdən tələsik hərəkət etdi. Kimi Yeni abbat, yalnız Abbatlığın Baş Rahiblərini - yalnız Gatestone-un mövcudluğundan və Abbatlığın onun qəyyumu kimi əsl məqsədini bilənləri - bir görüş çağırırdı . Onun iclası çağırmasının səbəbi sadə idi: hər hansı bir kilsə araşdırmasının standart təcrübəsində olduğu kimi, Aşağı Şura Rahiblərinin tərkibini araşdırma Kollec Kardinalı kimi Blasi cadugər ovçuluğu sənətini yaxşı bilirdi. Onun bildiyi kimi, istənilən inkvizisiya metodu sərt və sadə idi: toplantı keçirmək, mütləq hakimiyyəti tətbiq etmək, səhvlərin etirafını tələb etmək və sonra bir-birinə qarşı ifadə verməklə kütlələri bölmək.

Blasi özünün çağırdığı Böyük Rahiblər məclisində hər bir keşişə bir məktub yazıb gecə düşənə qədər ona çatdırmağı tapşırırdı. Həmin məktubda o, üç şey gözləyirdi. Birincisi, keşişlər Təkmilləşdirilə biləcək bütün Abbey obyektlerini və təcrübələrini sadalayın. Blasi təklif olunan təkmilləşdirmələrə olduqca laqeyd yanaşsa da, siyahı rahiblərin diqqətini onun hiyləgərliyi və inkvizisiyanın əsas səbəbləri üçün vacib olan aşağıdakı iki siyahıdan yayındırmaq üçün yaxşı xidmət etdi . Blasinin gözləntilərindən ikincisi , keşişlərin rahibə "yaramaz" görünə biləcək bütün şahid davranışları sadalamaqla digər keşişlər haqqında ittihamedici ifadə vermələri idi . Üçüncüsü və nəhayət, Blasi onlardan şəxsi qanun pozuntuları ilə bağlı etiraflarını yazmalarını gözləyirdi . O, rahiblərə bütün yazılı etirafların məxfi qaldığını bildirdi.

Qəzəblənən baş rahiblər sadəcə tabe olmaqdan başqa bir şey edə bilmədilər. Lakin Blasinin hərəkəti

Nə qədər sərt görünsə də, taxıl döyən maşının gözlənilən nəticələri kimi, bu məşq buğdanı samandan, yaxşı toxumu pisdən ayırdığı üçün olduqca təsirli oldu. Bu yaxşı və nüfuzlu rahiblərin aradan qaldırılması ilə şübhəli davranışa malik yalnız yeddi keşiş üzə çıxdı. Yeddi nəfərdən Blasi, siyahıdan Rahib Odinsonun adını çıxardı - o, özünün hesab etdiyi kimi, "piylənmiş sərxoş" olmaq istəmirdi .

Blasi, Qarı Daşının açılışında iştirak edərkən, bir italyan adını da üstündən xətt çəkdi, çünki topladığı bir Fransa işində yalnız fransızların iştirak etməsini istəyirdi. Beləliklə, yalnız beş rahib qaldı.

Blasi beş rahibi bir-bir və təkbətək rahibin kabinetinə çağırdı . O, hər birinə eyni hekayəni təkrarladı: Müqəddəs Taxt-tacın Papası Klement və Fransa Kralı Filipin birgə əmri ilə Qarı Daşını ingilislərə qarşı silah kimi istifadə etmək üçün istifadə etdiyini söylədi. Sonda o, hər bir rahibdən ingilisləri Kresidən qovmaqda ona kömək etməyə hazır olub-olmadığını soruşdu .

Siyahıdakı beş rahibdən Klodius və Qrevil Blasiyə Qeytstounda kömək etməyə razılaşdılar , lakin Abbey katakombalarının gələcək nəzarətçiləri kimi vəzifələrinin dəyişdirilməsinin adekvat kompensasiya kimi güclü şəkildə işarə etdilər . Onlar İvan və Odinsonun vəzifələrini istəyirdilər. Blasi onların Qeytstounda ona kömək etdikdən sonra yenidən təyinatlarına razı oldu. Qalan üç rahibdən Rahib Qreyt öz köməyini əsirgəmədi; lakin, Blasi birdən-birə təkən və dar gözlü təhdidlə onu inandırdı. Qalan iki rahib Blasiyə kömək etməkdən açıq şəkildə imtina etdi və Qeytstounda narahat olmağın mümkün olan ağır nəticələri barədə xəbərdarlıq etdi. Blasi onların qətiyyətli istəksizliyindən məyus olduğunu bildirdi və onları kabinetdən qovdu - yalnız açıq qapının qarşısında dayanan Kapitan Borna ehtiyatla başını tərptədi . Nəticədə, Born iki rahibi yanlarında dincəlmək üçün kəndə müşayiət etdi.

Abbot Vonig, dodaqları həmişəlik torpaqla dolu idi.

Blasi üçün qəribə olan o idi ki, sanki qeyri-mümkün görünən bir şeyin öhdəsindən gəlmişdi. Cəmi üç həyatını itirərək, o, Qardiens Abbeyini və onun mühafizə olunan Qeytstounu nəzarətə götürdü və niyyətlərini gizlətmək üçün ona kömək etmək üçün üç baş rahib tutdu.

Sonrakı günlərdə Blasi abbatın kabinetində təkləndi , uzun müddət qorunan abbatlıq əlyazmalarını, Apokrif arxivindən çıxardığı cırılmış səhifələri araşdırdı . və Abbatlığın kafedral sxemləri. İngilisləri Fransadan qovmaq kimi daha böyük missiyasına qapılsa da , Blasi yerli rahiblərin və skirlərin Bornun daim möhkəmlənən qalasına tabe olduqları halda belə, öz rutinlərini davam etdirmələrinə nəzarət edirdi.

atmosfer kimi.

~*~

Dəri üzvlü bir rahib abbatlıq tövlələrinin arxasında sakitcə düşüncə içində dayanırdı. Uzun illər tövlə nəzarətçisi kimi işləməsi onun görünüşünü daha da sərtləşdirmişdi. Kahinlik libası olmasaydı, sadəcə bir fermer kimi görünə bilərdi. Nazik qəhvəyi saçlarından az bir hissəsi qalmışdı və başının yuxarı hissəsi isti yay günlərində açıq havada keçirdiyi işləri qeyd etmək üçün qəhvəyi ləkələrlə örtülmüşdü. Rahib Festoneau baş rahib və Aşağı Şuranın üzvü idi. Tövlələr və at atları, eləcə də Qardiens abbatlığı ilə Orlean şəhərindəki poçt mübadiləsi arasında müntəzəm poçt daşıyan abbatlığın ruhani oğlanları onun himayəsində idi .

Dəmirçi əllərini dar, naxışlı bellərinə qoyaraq Festoneau batmaqda olan və xəstələnən bir günəşin sərt qaranlıq üfük xəttindən kənara çıxmasını seyr etdi. Başının üstündə, gün işığının sönən şüaları , ümumiyyətlə, səmavi bir alov kimi yanıb-sönən yüksək buludları rəngarəng çalarlarla bürüdü . Alaqaranlığın soyuq havasında at çarpma səsi sükutu pozdu. Festoneau qollarını aşağı saldı, nəfəs aldı və cəld addımlarla tövlənin qarşısına tərəf getdi — o, gecə düşməzdən bir neçə saat əvvəl poçtun çatdırılacağını gözləyirdi.

Binanın küncündən dönərkən keşiş əlində fənər olan xalatlılıq bir fiqur gördü. Abbatlığın şimal darvazasından tövlələrə yaxınlaşarkən yüksəkdə idi. Festoneauya yaxınlaşan siluet qışqırdı: "Poçt çatdırılmasını nə saxlayır?" Festoneau öz sualı ilə cavab verdi: "Mənim elçi oğlanımı gördünmü?" "Həqiqətən də... bir müddət sonra... ön qapıda Rahib Qreyt və Miquel oğlanla birlikdə. Mən topladım." onu indiyə qədər tövlədə olmağa qoydular.

Festoneau abbatlığın ön tərəfində bir kölgə gördü, onun məsafəsi qaçış dırnaqlarının səsi ilə tələsik yaxınlaşırdı.

"Əsgərlər hər yerdədir", - deyə kölgəli rahib fənərini endirərək şikayətləndi. Festoneonun yanında dayandı və yaxınlaşan keşiş oğlana baxdı. "Məni ən uzun müddət darvazada saxladılar . İndi deyirəm, Festoneau - bu hadisələrdə gözlə göründüyündən daha çox şey var. Abbeyin xoş niyyətlərini idarə etmək üçün orduya ehtiyacı varmı?" Festoneau əllərini belinə atıb çapan atına qıyıq baxışlarla baxdı.

Qasid atını cilovladı. Tac qırılmış gənc atdan düşərkən Festoneau onun yüyənini tutdu. "İndi qaranlıqda atımı otarmalıyam! Gecikdiyini bu anda izah edəcəksən!" Festoneau onu danladı.

Kral baş əydi və etiraf etdi: "Bağışla məni, rahib. Mən atın qayğısına qalacağam, rahib,

İstəsən. Poçt kisəsini ön darvazanın yanına atdım. Onu axtarmalı oldum.

"Günün yarısına?" Festoneau atı tövləyə apararaq soruşdu. Sonra dayandı və fırlandı. "Niyə mənə şikayət edir? Sən onu yenə də möhkəm sürdün, oğlan?" Qasid yenə baş əydi. "Bağışla məni, rahib. Qayıdışımı gözlədiyiniz kimi, gecə düşməmiş gəlməyimin ən yaxşı yolu olduğunu düşündüm. Avignondan gələn qasid də gec gəldiyindən Orleanı günün sonlarında tərk etdim. Amma mən atı ön qapıda suladım. Və o, Orleanda yalnız az miqdarda qidalanırdı.

"Başa düşdüm." Festoneau atın cilovunu qalstuk dirəyinə vurdu. Digər rahib daha yaxşı işıqlandırmaq üçün fənərini qaldırdı. Festoneau davam etdi: "Gecikməyinizə gəldikdə isə, mən sizi gözləyirəm." İlk işıq düşən kimi mənə xəbər vermək üçün. Tövlələrin hərtərəfli təmizlənməsi vacibdir. "Edərəm, rahib."

Festoneau bağlanmış cilovları dartaraq yoxladı və atın böyrünə vurdu. Sonra dəri poçt kisəsinin qayıqlarını boşaldıb atın üzərindən çıxardı və sonra çantayı digər rahibə verdi. "Budur poçtun; fənərini mənə ver." Onlar bir-birini əvəz etdilər. Festoneau üzünü çevirib fənəri hündür dirək qarmağına tərəf qaldırdı. "Məndən daha bir şey tələb edəcəksənmi, rahib?" Qasid soruşdu. — Edirəm, — keşis fənəri yandıraraq gərginləşərək cavab verdi.

"Məndə var!" Digər rahib şikayətləndi; "Nə edirsən? Gözlə!"

Festoneau dönüb baxanda bir əsgərin poçt kisəsini çiyinə atdığını və çantası ilə tövlədən çıxdığını gördü və cavab verdi: "Mənim əmrlərim səni deyil, sadəcə poçt yazışmalarını nəzərdə tutur".

Festoneau və onun skeyri rahibin tövlədən qaçıb arxasınca necə səsləndiyini izlədilər. əsgər, "Əmr kimdəndir? Geri gətir! Gözlə!"

Festoneau əlini işarə edərək elçini çağırırdı. O, dırnaqları qaldırdı

Atının üstündə oturub hər birinin sağlamlığını yoxlayaraq ağasına pıçıldadı: "Məni diqqətlə dinlə. Sənin üçün daha bir tapşırıqım var. Bu gecə tövlədə, yuxarıdakı çardaqda gizlənəcəyini gözləyirəm. Özünü mühafizəçilərə göstərmə. İşıq düşməmişdən əvvəl Avignona yola düşəcəksən."

"Həqiqətən də, rahib."

"Siz Onun Müqəddəsliyinə dərhal cavab tələb edən çox vacib bir məktub çatdırmalısınız. Nəyin bahasına olursa olsun, o, məktubu oxuyana qədər onun ofisində qalmalısınız. Nə lazımdırsa edin, amma onun qarşısındakı yerinizə fikir verin. Məni qəbul edirsinizmi?"

"Rahib, razıyam ... nə olursa olsun və hörmətlə." Gənc oğlan yüngülcə əyildi.

"Və mən sənin yazılı və ya sözlü cavabsız qayıtmağını gözləmirəm."

"Çox yaxşı," Festoneau dedi. "Səhər qayıdıb sənin kimi at sürməyə hazır olduğunu gözləyirəm."

külək. Bu dəfə Abbot Voniqin atına minəcəksən .
Qasid ayğırın nüfuzunu bilərək gülümsədi.
“Onda yuxarı qalx.” Keşiş fənəri götürüb şimal abbatlığı darvazasına qayıtmazdan əvvəl əlindəki dayağı raftersə tərəf yellədi .

Gecə keçdi və Abbatlıq yataqxanasındakı rahiblərin və skirlərin əksəriyyəti axşam üçün təqaüdə çıxmışdılar. Lakin Festoneau-nun otağında, üzərində Müqəddəslərinə ünvanlanmış bir perqament olan qəribə bir masanı yağ lampası işıqlandırır . Festoneau imzasını yazdı, qələmi mürəkkəbqabına qoydu və mürəkkəbi üfürərək kuruladı. Blasinin Qardiensə gəlişindən bəri baş verən hadisələri ətraflı izah edən bir məktubu oxudu . Məktubun məqsədi aydın idi: Papa Klementdən Abbat Voniqin yerinə Avignondan olan bir kardinal təyin edib-etmədiyini soruşmaq . O, Klementə ən pis şeydən qorxduğunu etiraf etdi: Şuradan kənar şəxslərin Abbatlığın qoruduğu "qalıq"ın mövcudluğunu aşkar edə biləcəyindən . Festoneau məktubu diqqətlə qatladı. O, yağ lampasının üzərinə bıçaq qızdırdı və əridilmiş parça ilə məktubu möhürləməzdən əvvəl mum parçasının bir küncünü kəsdi . Möhürü üfürərək kuruladı.

Qəfildən yağ lampası yanıb-sönürdü. Əlindəki məktub titrəyirdi. Soyuq hava otağı doldurmuş kimi görünürdü. Festoneau möhkəm bağlı pəncərəyə baxmaq üçün baxışlarını çevirdi. Qeyri-təbii şəkildə Soyuq, öskürdü və nəfəsindəki mübahisəsiz dumanı gördü. Keşiş masasından sıçradı və ətrafa fırlanaraq otağının qaranlıq künclərində — Onu axtardı.

Lakin uzaq küncdə yalnız ayaq üstə duran bir siluet tapdı. Yağ lampasının şüalarını saçmasına və kölgəli formanı göstərməsinə imkan vermək üçün kənara çəkildi. Sümükləri əridi; dəhşət onu bürüdü, necə ki, üstündən yanan qatran çayı axırdı. Daşın Ruhunu onun qarşısında tamamilə çılpaq, parıldayan qara gözləri, uzun saçları və onun zərif ruhuna gülümsəyərək dayanırdı. Keşiş Onu bütün Abbey rahiblərinin tanıdığı kimi tanıyırdı: əsrlər boyu qorxunc iblis və zinakar - Succubinin Hökmran Kraliçası və

Abbey kafedral terraslarını əhatə edən bütün Qrotesk fiqurlarının pis ana mənəbəyi.

“Xeyr!” Festoneau məktubu arxasına itələdi.

“Doğrudan da, müqəddəs insan. Səni bu qədər məmnun etmədimmi?” Lüsifael min qadından ibarət xorda səsləndi .

"Yalvarıram , məndən ayrıl."

"Ah, amma bacarmıram, cənab", - deyə o, istehza ilə dedi.

"Mən özümü Tanrıya təslim etdim ", Festoneau mızıldandı. Abbatlıq rahiblərinin çoxu kimi, hətta Festoneau-nun da illər sonra qoyulmuş kafedralın başında öz qanadlı heykəli var idi .

"Sən buna belə deyirsən? Tanrım?" Qadın yaxınlaşarkən istehza ilə soruşdu.
"O, sənin Rəbbin və Padşahındır. Get, Qadın Kabus!"

Lüsifael onun qarşısında dayandı və əllərini arxasından tutdu, qadın isə məsumcasına soruşdu :

"Festoneau, məndən gizlətmək istədiyən bu yarpaq barədə nə demək istəyirsən?"

Keşiş titrəyərək donub qaldı. "Allahın adı ilə Onun müqəddəs torpağından çıxın."

Qadın sanki gizli məktubla maraqlanmış kimi onun ətrafına əyildi və Festoneau onu tapdı. özü də lampa işığında sallanan dolu sinələrinə baxırdı.

"Onları bəyənirsən, ağa? Onlar sənə xoş gəlirmi?" Qadın başını qaldırmadan cazibədar bir pıçıltı ilə soruşdu . Festoneau gözlərini çəkdi: "Müqəddəs və müqəddəs olan hər şeyin adı ilə rədd ol , İblis-Fahişə !"

Ayağa qalxıb soruşdu: "Getdin? Məni çağıran bir məktub yazıb, sonra da getməyimi arzulayırsan?" Dodaqlarında utancaq bir təbəssüm yarandı və məktub tamamilə alovlandı. Əllərini çəkdi və kağız kövrək kül parçası kimi yerə düşdü.

"Bəs bu qədər qorxunc, yoxsa dəhşətli idi?" Qadın qollarını onun çiyinlərinə qoyaraq soruşdu. Kişi sərbəst şəkildə qapıya tərəf qaçdı , amma qapı açılmadı. Kişi yumruğunu qapıya vurub qışqırmağa çalışdı, amma qadın dırnaqları ilə qara barmağını yellədi və boğazı susdu. Yenə qapını döydü, amma otaqda heç bir səs yayılmadı.

"Sənin sonuncu dəfə ətin daddığından bəri çox fəsillər keçib – və mənim də. İndi də belindəki yanğı hiss edirəm; amma səni həsrətin ağrısından xilas edəcəyəm. Yatağında yerini al, amma yadında saxla ki, mən sənə altına uzanmayacağam." Əlini yellədi və kişinin səsini ona qaytardı.

"Getməyəcəyəm!" deyə qapı ilə divarın arasındakı künçə çəkilərək tüpürdü.

Qız yüngülcə otağın o biri tərəfinə keçdi və künçdən çıxmasına kömək etdi, onu çarpayığa doğru apardı və pıçıldayaraq ona təsəlli verdi: "Müqəddəs insan, bir daha övladını mənə borc ver . Yalnız o zaman sənə getməyi əmr edəcəyəm".

Festoneau arxasını divara söykəyərək uzaqlaşdı. Lüsifael onu masa ilə çarpayının arasına sıxdı. Lüsifael onun üzünə əyildi. "Səndə hələ də ruh var, mənim cəsur müqəddəs insanım. Bəs mən sənə gözündə layiq deyiləmmi?" Lüsifael onun xalatının qırıqlarını düzəltdi və gözlərini məmnuniyyətlə ona baxdı.

"Mən etməyəcəyəm. Bir daha heç vaxt", - deyə o, qadına dedi. Üzləri arasındakı dar bir məkanda Festoneau xaç işarəsi ilə alnına və bədənində toxundu. Lüsifael arxaya söykəndi, qara gözləri parıldayırdı. O, keşişi çənəsinin altından tutdu. O, danışıqca ağızında itə bənzər kəsici dişlər əmələ gəlirdi. "Səbrim tükənir. Yalnız o vaxtdan bəri səndən icazə istəyirəm".

Bunu vermək ağılın var. Bunu seçimlə səhv salma — mənim ləyaqətim yalnız budur. Sən.

"Bəs niyə onları düzəltməyə davam edirsən? Hamısı ölüb - günəşin təsiri altında - daşa çevrilib ."

O, qəhqəhə çəkdi. "Minlərlə insan yaşaya bilsin deyə, minlərlə insan ölür. Həyatın təbiəti belədir və Ölüm. Şəhvət və günahkarlıqdan başqa nə bilirsən?"

"Qroteskləriniz öldü! Hamısı! Onlar kilsənin başındakı cansız heykəllərdən başqa bir şey deyil!"

Qadın onun gözlərinə baxdı. "Bəs boş sözlər, müqəddəs insan. Mənə toxumunu borc verərsən, yoxsa yox?"

"Sən mühakimə olunmaq üçün qarşında duracaqsan..."

Qadın qara dırnağını yelləyərək onun sözünü kəsdi və yenidən səsini oğurladı. Kişi dönməyə çalışdı, amma ondan ayrılı bilmədi.

Qadın qaşqabağını salıb ona baxdı və qəmgin bir baxışla dedi: "İstədiyim kimi. Əvvəldən heç vaxt razılığını tələb etməmişəm." Barmaqlarını onun üzünə sürtdü ki, ağılın dərinliyinə varsın. Bir dəfə keşiş sərtləşdi və titrədi; geniş və sulu gözləri yalnız titrəyən əlinin masasındakı mum ləkəli bıçağı necə tutduğunu seyr edə bilirdi. "Həqiqətən də, əziz müqəddəs insanım," Lüsifael qorxusundan çimdi, "mənim olanı mənə təhvil verəcəksən. Onu götür; istifadə et. Mən sənə sürgün edilmiş və gəzən tanrınam və indi sənə əmr edirəm." O, eyni anda birdən çox qadını güldü və səsi hər kəlməsinə oktava qədər dərinləşdi. "Heç vaxt pis tanrı itinin köçəri kimi yaşamır ..."

Qəfildən başı çürümüş çaqqal başına çevrilərkən xırıltılı səsə çevrildi . Yeni burnu, dərisinin itmiş hissələri, çuxurlu sümükləri haqqında. Başından pis bir qoxu qaynayıb otağın havasını pozdu. Sonra qadın kişinin çiyinlərindən yapışdı , qulağına söykəndi və ah çəkərək pıçıldadı: "— mən kimi". Festoneau onun əlinin bıçağı qaldırmasını izlədi .

Lüsifael sinəsini oxşayır, titrəyən bıçaq keşişə yaxınlaşdıqca isə qərribə bir it kimi başını əyərək Lusifaelin sinəsini oxşayırdı.

"Ruhun dincəlsin, müqəddəs insan", - deyə qadın onu heyvan nəfəsinin boğucu qoxusu ilə təsəlli etdi. "Səni insanların yandırıcı ağrısından xilas edirəm".

Lampanın fitili demək olar ki, boş qabdan son damla yağını çəkdi; alovu isə sanki şiddətli bir alov rəqsində yanıb kül olmuş kimi, amansız və bürümüş qaranlığa hücum etmək və özünü diri saxlamaq üçün nizamsız şəkildə sıçradı.

Abbatlıq yataqxanasının xaricində və bütün həyətdə heç bir əsgər keşinin otağının dar pəncərəsindən yayılan zəif, titrəyən parıltını görmədi .

solğun parıltını və daim qaralan otağı gördü. Heç bir rahib dinc yuxudan oyanmadı. Zaman fırlanırdı və gecə yavaş-yavaş sönmürdü.

~*~

Sübh açılmamışdan əvvəl yataqxanada acınacaqlı qışqırıqlar səsi eşidildi və əsgərlərin və yuxulu gözlü rahiblərin getdikcə artan bir dəstəsi dəhlizdən Festoneaunun mənzilinə doğru axışdı. Onlar onun kamerasına girəndə otağının dağınıq vəziyyətdə olduğunu, çevrilmiş mebellərin, parçalanmış şəxsi əşyaların və döşəməni və mebeli yağmış qar kimi örtən parçalanmış perqamentin olduğunu gördülər. Rahiblərin otağa girdikləri kimi tələsik qaçmasına səbəb olan yüzlərlə perqament parçası deyildi. Heyrətlənmiş əsgərlərin özlərinə dirənməsinə səbəb olan otağın nizamsızlığı da deyildi. Divarlar və döşəmə o qədər qanla örtülmüşdü ki, dəmir kimi qoxulu zibilxananın qoxusu kəskin idi.

Onların qarşısında, otağının uzaq küncündə, aşmış kürəyinin yanında hıçqırıqla ağlayan Festoneau oturmuşdu. Çarpayıda, laxtalanmış qanla örtülmüş xalatında bir çəkil tutmuşdu. Cansız digər əli çarpayının dizinə çarmıxa çəkilmiş, şişmiş ovucundan çıxan bir bıçaq var idi. Keşiş qapısının ağzında izdihamı gördü və dizlərinə çökdü, bıçağı ovucuna və yatağına daha dərinlən vuraraq İsanın Müqəddəs Kitabdan ayələrini qışqırdı.

Çarmıxa çəkilmə. Alnından tər töküldü, parıldayan parıltısı və gözlərinin ağılığı quduz bir itin diqqətsiz baxışları kimi otaqda fırlanırdı. Əsgərlər onun çəkilə işləyən qolunu tutmaq üçün irəli qaçdılar və keşişi özündən xilas edə bilmədən o, onlardan birinin üzünü əzdi. Festoneau sancılmış və nəfəs almış halda yığıldı və əsgərlər onun çarmıxa çəkilmiş əlini buraxdılar.

Təəssüf ki, Festoneau həmin gün öldü; və yalnız onun vəfatından sonra — dəfn mərasiminə hazırlıq zamanı — bir neçə rahib yoldaşı onun bıçağı öz bıçağından daha çox şeydə istifadə etdiyini aşkar etdilər. əl. Onlara elə gəlirdi ki, keşişin inkişaf etmiş dəlillikləri üzündən o, özünü kastrasiya etmişdi; lakin sonradan onun evində aparılan hərtərəfli şəxsi axtarış heç bir nəticə vermədi. Bunu aşkar etdikdən sonra Blasi özünə xəsarət yetirmə hadisəsini öyrənən rahiblərə qalmaqı əmr etdi. mərhum rahibin qapısını bağlamazdan əvvəl Festoneaunun dəlilliklərini döşəmədən və divarlardan silib susdurun yataqxana otağı qeyri-müəyyən müddətə. Beləliklə, parça ilə örtülmüş Rahib Festoneau, vaxtilə mərhum Abbot Voniq üçün ayrılmış möhtəşəm və gözəl bəzədilmiş katakombə sərdabəsinin son sakini oldu; və xoşbəxtlikdən Blasi üçün dəhşətli yayındırma, sakini rahiblərin diqqətini hələ də gizlətdiyi daha əlamətdar məqsəddən yayındırdı.

[5-ci fəslin sonu]

Bu ədəbi əsər yalnız həsr olunmuş şəkildə yaradılmışdır

Edqar Allan Po (1809—1849)

— Qoy onun mirası hamımızın içində yaşasın —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~